

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/917/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218218
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218218.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: T., s.r.o. so sídlom F., T. ul. XX, IČO 35 807 598, zast. S. T., s.r.o., F., J. č. X, F., IČO 36 864 421, proti odporcovi: L. C., za ktorú koná Y. L. L. C., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. apríla 2014, č.k. 15C/157/2012-84, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania. Konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zastavuje. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukázaním na § 3 ods. 1 písm. d), 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu. Z obsahu spisu tamojšieho súdu 16Er/2782/2009 súd zistil, že súdny exekútor JUDr. C. V. podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola doručená súdu dňa 14.12.2009. Uznesením č.k. 16Er/2782/2009-10 zo dňa 10.05.2010 tamojší súd žiadosť súdneho exekútora zamietol pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.09.2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4 CoE/291/2010-21 zo dňa 12.08.2010, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Uznesením č.k. 16Er/2782/2009-23 zo dňa 22.07.2011, právoplatným dňa 28.04.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Zhodnotením skutkového stavu dospel súd k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. V súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Vo vzťahu k tvrdeným zbytočným prietahom v exekučnom konaní súd poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd. V predmetnej exekučnej veci navrhovateľ nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku. Navrhovateľ ďalej tvrdil, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že spôsobil prietahy v exekučnom konaní tým, že rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15 - dňovej lehote, ale po viac ako 280 dňoch. Vykonaným dokazovaním mal súd za nepochybné preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú

na pravde. I keď exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15- dňovej lehoty, podľa názoru súdu samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky nesprávny úradný postup. Súd mal za to, že o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorým by mohla byť navrhovateľovi ako oprávnenému spôsobená škoda. Navrhovateľ ďalej videl nesprávny úradný postup aj v tom, že súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ale žiadosť zamietol. V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Súd bol oprávnený ex offa skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul, či bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi a po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a preto jeho návrh súd považoval v celom rozsahu za nedôvodný a zamietol ho. V súlade s ust. § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. súd konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zastavil s poukazom na ust. § 159 ods. 3 O.s.p.. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bolo rozhodnuté uznesením č.k. 15C/157/2012-48 zo dňa 11.11.2013, právoplatným dňa 12.03.2014 tak, že návrh bol zamietnutý. Rozhodnutie prvostupňového súdu bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu Trenčín č.k. 5Co/502/2013-70 zo dňa 11.02.2014, ktoré právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 12.03.2014. Dňa 04.04.2014 navrhovateľ z totožných dôvodov, podaním s totožným obsahom opakovane podal ďalší návrh na prerušenie konania. Vzhľadom k tomu, že o jeho návrhu už bolo právoplatne rozhodnuté, jednalo sa o prekážku rei iudicatae, ktorá má za následok zastavenie konania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu nepriznal a odporcoví, ktorý mal vo veci úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil

viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Namietal, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Navrhovateľ preto žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p..

Pokiaľ sa jedná o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorým by sa nevysporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná

skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

Prvostupňový súd je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o neodôvodnenosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a spravodlivé.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávaní veci platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ich preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a na to, že súd nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti navrhovateľa, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne pokiaľ nepristúpil na rôzne konštrukcie navrhovateľa, ktoré sťažujú priebeh konania a postup súdu v ňom. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá prejednanie veci v neprítomnosti takého účastníka za predpokladu, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v danom prípade nepožiadal o odročenie z dôležitého dôvodu. Z návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia neustrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ mohol žiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na uvedený dôvod nie je možné v danej situácii tento vyhodnotiť ako dôležitý, nakoľko o neustrannosti súdu už rozhodované v predmetnom konaní bolo.

Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie s tým, že podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov konania a všetkých, ktorých prítomnosť je nevyhnutná. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva a konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Účastníci konania majú procesno - dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi jej obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní tvrdí, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom. Ako vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

V danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín. Navrhovateľ bol riadne na toto pojednávanie, na ktorom sa zároveň mohol oboznámiť s vyjadrením odporcu k návrhu na začatie konania, predvolaný, pričom tento sa bez ospravedlnenia nedostavil na pojednávanie, hoci podal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle ust. § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom. Na pojednávaní sa súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a s obsahom exekučného spisu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definíčných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa dodržal zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho poriadku.

Právo účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie. Tento postup bol zo strany okresného súdu postupom podľa ust. § 122 ods. 1 v spojení s ust. § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie vecí, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Práve zo strany prvostupňového súdu je dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu ku princípu rovnosti zbraní, ktorý bol prvostupňovým súdom dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru ústavného súdu a ESLP. Postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá ústavný súd a ESLP.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňuje v konaní zákonného sudcu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval vo veci sp. zn. 4NcC/599/2012-12, a to tak, že sudkyňu tamojšieho súdu JUDr. X. V. z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčil. Následne bola vec na základe Spr /12 - 104 - 175 pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. V. A.. O zákonnej sudkyňi JUDr. V. A. rozhodoval totožným uznesením č.k. 4NcC/599/2012- 12 tak, že nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamojšom súde. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa nemal dôvod vyčkávať na ďalšie rozhodnutia súvisiace s otázkou zaujatosti. Odvolací súd pritom v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom je sudca a vykonáva súdnictvo.

Okrem toho v prejednávanej veci je podstatné pripomenúť tú skutočnosť, ako správne konštatoval súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že lehota 15 dní stanovená § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje iba na udelenie poverenia a nie na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Z toho vyplýva, že nemožno konštatovať nesprávny úradný postup spočívajúci v nevydaní rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní stanovenej uvedeným ustanovením Exekučného poriadku.

Vo zvyšku, ako bolo vyššie uvedené, odvolací súd v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.